

Sygn. akt I CSK 3314/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z wniosku J. W.

z udziałem B. H., M. K., H. D., M. D., I. J., K. W., W. W., A. W., M. W., M. G., W. J.,
J. J., M. K., R. W., M. W.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki M. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt II Ca 2268/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. K. na rzecz J. W. 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokatowi F. K. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych, w tym należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki M. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, z 7 października 2020 r. w sprawie z wniosku J. W. przy uczestnictwie B. B., M. K., H. D., M. D., I. J., K. W., W. W., A. W., M. W., M. G., W. J., J. J., M. K., R. W. i M. W. o stwierdzenie nabycia spadku należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów

konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazała, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy unieważnienie testamentu notarialnego dające podstawę do dziedziczenia ustawowego, nie wywołuje powstania szkody po stronie spadkobiercy, który w dacie śmierci spadkodawcy objął na wyłączną własność majątek spadkowy oraz poczynił nakłady na tej majątek, natomiast następnie zmuszony będzie do zwrotu masy spadkowej, celem działu spadku wg przypadającego mu udziału spadkowego z ustawy oraz czy następnie unieważnienie testamentu notarialnego nie narusza zasad współżycia społecznego określonych w art 5 k.c. po stronie uprzednio obdarowanego spadkobiercy testamentowego, jeśli zapisy testamentu zostały już wykonane.

Powoływanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, oraz z 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Przedstawione w skardze zagadnienia, nie odpowiadają tym wymaganiom. Zagadnienie pierwsze dotyczy w istocie roszczeń niedoszęłego spadkobiercy co w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie. Przedstawiając zagadnienie drugie dotyczące odpowiedzi na pytanie czy unieważnienie testamentu notarialnego nie narusza zasad współżycia społecznego określonych w art 5 k.c. po stronie uprzednio obdarowanego spadkobiercy testamentowego, jeśli zapisy testamentu zostały już wykonane skarżący nie przedstawił jakiegokolwiek argumentacji prawnej ograniczając się do głośłownego twierdzenia, że w takiej sytuacji postanowienie o stwierdzenie nabycia spadku nie rodzi materialnych skutków prawnych. Formułowane przez

skarżącą tezy nie wynikają przy tym z ustaleń Sądu Okręgowego, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach rozstrzygnięto po myśli art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. z uwzględnieniem § 6 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

Ponadto Sąd Najwyższy na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a także § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 – przyznał adwokatowi F. K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 360 zł, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

[as
a]